

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **Q. N. T., narozena X**
státní příslušnost V. s. r.
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Antonínem Janákem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 142, 261 01 Příbram

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2017, č. j. MV-95491-5/SO-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2017, č. j. MV-95491-5/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 5. 2014, č. j. OAM-59825-15/DP-2013, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 466,50 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Antonína Janáka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 10. 8. 2017, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 29. 5. 2014, č. j. OAM-59825-15/DP-2013. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb. (viz bod 1 čl. II zákona č. 101/2014 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s odůvodněním, že z výpisu z evidence Rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Tímto došlo k naplnění předpokladu uvedeného v ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl odsouzený za spáchání úmyslného trestného činu. Ministerstvo současně uvedlo, že za této situace nemá povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

2. Žalobkyně žalované vytýká, že nesprávně aplikovala § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni 10. 5. 2013 na právní vztahy vzniklé před tímto datem. Rozsudkem Obvodního soudu pro P. 6 ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. 3 T 47/2011, který nabyl právní moci dne 7. 1. 2013, byla žalobkyně skutečně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu (konkrétně přečinu porušení předpisů o n. a jiných předmětech k o. z.) a byl jí uložen trest odnětí svobody v délce trvání X měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 24 měsíců a dále trest propadnutí věci a jiné majetkové hodnoty. V okamžiku spáchání trestného činu, tj. dne 17. 2. 2011, a také v okamžiku právní moci uvedeného rozsudku, tj. dne 7. 1. 2013, platilo ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění: „Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky.“ Teprve novelou provedenou zákonem č. 103/2013 Sb. bylo s účinností od 10. 5. 2013 uvedené ustanovení novelizováno tak, že nyní zní: „Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“
3. Žalobkyně je toho názoru, že důsledky vyplývající ze zpřísnění zákona o pobytu cizinců provedené s účinností od 10. 5. 2013 není možné aplikovat na skutky, za něž byl uložen trest do tří let a které se staly před 10. 5. 2013 bez ohledu na to, kdy došlo k právní moci rozsudku, neboť v okamžiku jejich spáchání zrušení dlouhodobého pobytu nehrozilo. Žalobkyně se domnívá, že došlo k porušení principu zákazu retroaktivity právních norem, k čemuž mj. citovala z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96. Žalobkyně v době, kdy trestný čin spáchala, nemohla vědět, že později dojde ke změně zákona. Současně přizpůsobila strategii své obhajoby v předmětném trestním řízení, když vzala zpět podané odvolání, neboť věděla, že z hlediska dlouhodobého pobytu ji odsuzující rozsudek nemůže ohrozit.
4. Žalobkyně dále napadenému rozhodnutí vytýká, že s její argumentací v podaném odvolání proti rozhodnutí ministerstva, která byla obdobná jako v žalobě, se žalovaná nevypořádala. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko uvedla, že novelou zákona o pobytu cizinců byla zrušena dřívější diferenciací úmyslných trestných činů a odkázala na zásadu, že je svrchovaným právem každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na jeho území. Žalobkyně je tak toho názoru, že napadené rozhodnutí je pro nedostatky v jeho odůvodnění nepřezkoumatelné.
5. Další nedostatek napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně v tom, že žalovaná dle jejího názoru opomenula na věc aplikovat ustanovení § 83 odst. 3 a 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Dle těchto ustanovení platí, že neučiní-li soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí o tom, že se podmíněně odsouzený osvědčil, aniž by na tom měl podmíněně

odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Bylo-li vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, anebo má-li se za to, že se osvědčil, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Žalovaná tedy dle žalobkyně pominula, že se ve věci uplatní výše popsaná fikce. Pokud totiž žalobkyni plynula zkušební doba 24 měsíců od 7. 1. 2013, pak tato dne 7. 1. 2015 uplynula, a tedy dne 7. 1. 2016 se žalobkyně osvědčila. Od tohoto dne se na ni hledí tak, jako by nebyla odsouzena. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí na žalobkyni ke dni jeho vydání (25. 7. 2017) hleděla tak, jako by odsouzena byla.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že námitky žalobkyně jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání, přičemž tyto byly napadeným rozhodnutím řádně a dostatečně vypořádány. Žalovaná proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podotýká, že v dané věci je rozhodující sama skutečnost, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Shrnutí obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně dne 11. 12. 2013 podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání. V rámci zahájeného správního řízení si správní orgán (ministerstvo) vyžádal výpis z evidence Rejstříku trestů týkající se žalobkyně, a to na základě ustanovení § 174 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
8. Ministerstvo v řízení obdrželo rozsudek Obvodního soudu pro P. 6, sp. zn. 3 T 47/2011, opatřený doložkou právní moci, podle níž nabyl právní moci dne 7. 1. 2013. Citovaným rozsudkem byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přečinu porušení předpisů o n. a jiných předmětech k o. z. podle § 244 odst. 1 aliny 2 trestního zákoníku. Žalobkyně byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání X měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Současně byl žalobkyni uložen trest propadnutí věci. Uvedený přečin předpokládá toliko formu úmyslného zavinění. Současně ministerstvo obdrželo usnesení Obvodního soudu pro P. 6, sp. zn. 44 To 706/2012, kterým vzal soud na vědomí zpětvzetí odvolání žalobkyně podané proti výše citovanému rozsudku. Trestní řízení tak bylo zastaveno ke dni doručení zpětvzetí odvolání Městskému soudu v P., tj. dne 7. 1. 2013.
9. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 29. 5. 2014 žádost žalobkyně zamítlo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 37a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což odůvodnilo především spácháním úmyslného trestného činu žalobkyní, za něž byla pravomocně odsouzena. Ministerstvo dále uvedlo, že rozhodnutí bude sice zásahem do rodinného života žalobkyně, nicméně není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky měl uděleno povolení k dlouhodobému pobytu cizinec, který zásadně porušil její trestní zákon. Je věci suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území.
10. Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministerstva v červnu 2014 včasné odvolání, v němž tvrdila, že důsledky vyplývající ze zprísňení zákona o pobytu cizinců provedeného novelou č. 103/2013 Sb., s účinností od 10. 5. 2013, není možné aplikovat na skutky, za něž byl uložen trest do tří let a které se staly před 10. 5. 2013, natož na skutky, které se staly před 10. 5. 2013 a kdy i rozsudek nabyl právní moci před tímto datem. Žalobkyně v tomto smyslu citovala z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, týkajícího se obecné nepřípustnosti tzv. pravé retroaktivity. Dle žalobkyně platí v oblasti správního práva obecné principy obdobně jako v oblasti práva trestního, zejm. zásada, že

čin je trestný, jen pokud jeho trestnost byla zákonem stanovena dříve, než byl spáchán. Žalobkyně v okamžiku, kdy páchala trestný čin, věděla, že aby nebyla ohrožena na dlouhodobém pobytu, nesmí spáchat úmyslný trestný čin s trestem převyšujícím tři roky. Tomu následně i přizpůsobila strategii své obhajoby, kdy vzala zpět podané odvolání. Ministerstvo dle žalobkyně pochybilo též v tom, že nezohlednilo závažnost nebo druh jejího protiprávního jednání, délku jejího pobytu na území České republiky, její věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je státním občanem, to vše ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

11. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017 odvolání žalobkyně zamítla, což odůvodnila tím, že rozhodující je v posuzovaném případě sama skutečnost, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Svrchovaným právem každého suverénního státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a usnesení téhož soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06. Žalovaná současně uvedla, že skutkové podstaty uvedené v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou závažnější než skutkové podstaty uvedené v § 37 odst. 2 téhož zákona, a proto není povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí, resp. jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně. V tomto ohledu žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v P. ze dne 20. 11. 2013, č. j. 9 A 222/2010-47, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 As 21/2008-101. Namísto není dle žalované ani aplikace Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle níž má sice každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (čl. 8 odst. 1), neboť dle jejího čl. 8 odst. 2 může do výkonu tohoto práva státní orgán zasahovat v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Dle žalované je bezesporu v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nebyl umožněn pobyt cizinců páchajících úmyslnou trestnou činností. Žalovaná závěrem uvedla, že shledala napadené rozhodnutí ministerstva řádně odůvodněným, přičemž odvolání žalobkyně neobsahuje žádné skutečnosti, které by měly vést ke změně nebo zrušení napadeného rozhodnutí.
12. Ve správním spisu se pak též nachází výpisy z evidence Rejstříku trestů týkající se žalobkyně, a to ze dnů 7. 4. 2014, 26. 2. 2016, 31. 5. 2016, 19. 10. 2016, 21. 2. 2017 a 22. 6. 2017. Ve všech uvedených výpisech je v části „Obsah evidence Rejstříku trestů České republiky“ uvedeno shodně následující: „1) Obvodní soud P. 6 – Dat. rozhodnutí: 30.08.2011, Dat. právní moci: 07.01.2013, 3 T 47/2011, rozsudek, odvolací: Městský soud P. – Dat. Rozhodnutí: 07.01.2013, 44 To 706/2012, usnesení, § 244 odst. 1 Trestní zákoník 40/2009 Sb. Úmyslný trestný čin, Odnětí svobody podmíněně, výměra – počet měsíců: X zkušební doba – datum do: 07.01.2015, počet měsíců: 24, Propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty“. Kromě nejstaršího z nich, pořízeného pro účely řízení před správním orgánem prvního stupně, všechny pozdější výpisy obsahují též údaj: „osvědčení se: 06.04.2015“.

III. Posouzení důvodnosti žaloby krajským soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 26. 7. 2017), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální

náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud shledal, že žaloba je důvodná a že je namístě zrušit napadené rozhodnutí.

14. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu. Seznámení se s obsahem správního spisu přitom dle konstantní judikatury nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS; oba dostupné stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).
15. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
16. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 9. 5. 2013 platilo, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky.
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 9. 5. 2013) platí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
18. Podle § 83 odst. 1 věty první trestního zákoníku, jestliže podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, vysloví soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest vykoná.
19. Podle § 83 odst. 3 trestního zákoníku platí, že neučinil-li soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí podle odstavce 1, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Podle § 83 odst. 4 trestního zákoníku pak platí, že bylo-li vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, anebo má-li se za to, že se osvědčil, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.
20. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle § 68 odst. 3 věty první téhož zákona se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
21. Soud po posouzení věci uvádí, že žalovaná se dopustila pochybení, když ve věci neaplikovala ustanovení § 83 odst. 3 a 4 trestního zákoníku. Ze spisového materiálu je zjevné, že v roce 2017, kdy žalovaná coby odvolací správní orgán ve věci rozhodovala, měla k dispozici výpisy z evidence Rejstříku trestů, ze kterých vyplývalo nejen odsouzení žalobkyně pro výše uvedený (úmyslný) trestný čin s tím, že právní moc trestního rozsudku nastala dne 7. 1. 2013, ale též informaci, že se žalobkyně 6. 4. 2015 osvědčila. I

kdyby však takový údaj ve výpisech z evidence Rejstříku trestů absentoval, žalovaná by musela v situaci, kdy spisový materiál neobsahuje nic, z čeho by vyplývalo, že se žalobkyně neosvědčila ve zkušební době 24 měsíců plynoucí od tohoto data, vycházet z ustanovení § 83 odst. 3 trestního zákoníku, tj. předpokládat, že se žalobkyně osvědčila.

22. Uvedené znamená, že podle § 83 odst. 4 trestního zákoníku bylo nutno hledět na žalobkyni, jako by nebyla odsouzena. Žalovaná totiž byla povinna vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Důvody pro zamítnutí žádosti s odkazem na ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na otázku aplikace konkrétního znění tohoto ustanovení, tak již dnem 6. 4. 2015 odpadly. Žalovaná proto již nemohla rozhodnutí ministerstva opírající se o toto ustanovení potvrdit.
23. Soud dále konstatuje i dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože se žalovaná v jeho odůvodnění skutečně nevypořádala s námitkami týkajícími se tzv. pravé retroaktivity a legitimního očekávání žalobkyně, když toliko uvedla, že jsou nedůvodné, protože s účinností ke dni 10. 5. 2013 byla skutečně v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušena diferenciací úmyslných trestných činů a rozhodující je sama skutečnost, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Tím však žalovaná nijak nevysvětlila, proč je názor žalobkyně o nutnosti aplikovat zákon o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni spáchání trestného činu nebo alespoň ke dni právní moci odsuzujícího rozsudku nesprávný, proč se nejedná o případ nepřípustné retroaktivní aplikace právních předpisů či proč je ústavní zásada zákazu pravé retroaktivity plynoucí z principu právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy) v daném případě neaplikovatelná. K tomu soud obecně připomíná, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a proč pokládá účastníkem tvrzené skutečnosti za nerozhodné či nesprávné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
24. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně se opírá o skutková zjištění, jež jsou v rozporu se správním spisem [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], neboť správní spis neobsahuje žádný podklad umožňující se domnívat, že nastala právní domněnka stanovená v § 83 odst. 3 trestního zákoníku. Za tohoto stavu se pro nepřezkoumatelnost závěrů žalované soud již nemohl zabývat otázkou případné nepřípustné retroaktivní aplikace nové právní úpravy. Ostatně by to bylo i zcela nadbytečné v situaci, kdy je na žalobkyni nutno nahlížet, jako kdyby odsouzena nebyla, neboť tím odpadl stěžejní a fakticky jediný důvod, pro který ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud tedy i bez nařízení jednání napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a pro vady skutkových zjištění postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. O vrácení věci žalované soud rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Byť se zjištěné vady přímo nedotýkají rozhodnutí ministerstva, je zřejmé, že po zrušení

napadeného rozhodnutí již nemůže bez dalšího obstát. Proto soud z důvodů hospodárnosti zrušil postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvostupňové rozhodnutí.

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 466,50 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 8 650 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby jako podání ve věci samé podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], jeden úkon právní služby ve výši 1 550 Kč [samostatný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu] a tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplacených soudních poplatků ve výši 5 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a dvakrát 1 000 Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě). K tomu je třeba přičíst náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 1 816,50 Kč odpovídající 21 % z částky 8 650 Kč (představující náhradu za úkony převzetí a přípravy zastoupení, sepsí žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a za související náhrady hotových výdajů), neboť právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

